

Единъ почтенъ и богатъ тръговецъ веднажъ кога ся връщаль у дома си, посрѣдъ ноцъ, замину-валъ покрай ковачницѣ-тѣ на единъ ковачъ, когото-то выкали Яковъ и като зачюль, че ковачъ-тѣ съ всичкѣ силѣ блѣска чюка о наковалнѣ-тѣ, не ся страяль, а влѣзъль вътрѣ въ ковачницѣ-тѣ и запыталъ честитый ковачъ, не ли му стига день--тѣ за да ся прѣхрани та и посрѣдъ ноцъ работи.

Ковачъ-тѣ отговориль: что-то искарвамъ день то ми стига, нѣ трѣбува да знаете, че прѣди нѣколко врѣмя изгорѣ къща-та на единъ мой пріятель, та той, жена му и дѣтца-та му останѣхѣ на полянѣ-тѣ. За това азъ подранявамъ всяко утро два чяса по-ранко, а вечеръ два чяса по-късно напушамъ и си лѣгамъ, та така въ седмицѣ-тѣ печяль по два дни и гы покланямъ на тоя злочестъ челядникъ. Да имахъ что-годѣ азъ быхъ му помогнѣль, нѣ и азъ съмъ сиромахъ та другояче не могѣ да покажѣ милость.

— Побратиме Якове! рече тръговецъ-тѣ, това ти прави честь, и ти показва благородно-то сръдце, и то еще повече, зачто пріятель ти едва има съ что да ти ся отплати.

— Что мя е грызя, доклѣ ми дръжатъ нозѣ и рѣцѣ, мене не мя е страхъ; а страхъ мя е за него, за това и искамъ да му помогнѣ колко-то ми иде отъ рѣцѣ. Азъ знаѣ, че и мене, пази Боже, да снайдше такѣва бѣда, и той бы ми помогнѣль.

— Легка ноцъ, Якове, да тя не залисвамъ увече. Съ тья думы тръговецъ-тѣ си отишьль, нѣ нѣму домилѣло и той поискаль да надари това толкова благородно дѣло. На зарань-тѣ тръговецъ-тѣ наминѣль у ковачя и му казалъ: Нѣ ти тѣжъ кысиѣ! и неѣ има сто жльтицы; употрѣби гы както знаешъ